

DOPISY

DOPISY LAICKÉHO SDRUŽENÍ SV. DOMINIKA

26. dubna k sobě Pán povolal sestru Josefu

R.I.P.

Slovo pro církevní rok – Lk 11,1: **Pane, nauč nás modlit se.**

5. Rozjímání

Někdy, když se svatý otec Dominik nacházel v konventu, postavil se zpříma před oltář, aniž se nějak podepíral či opíral. Potom držel své ruce jako otevřenou knihu ve výši prsou a prodléval tak zbožně a hluboce ponořen, jako by skutečně četl v přítomnosti Boha. Mohli jsme pozorovat, jak v modlitbě sledoval slovo Boží tím, že sám neustále přeříkával slova Písma s jemnocitem a vnitřní radostí. Pravidelně se tak modlil, protože to byl způsob našeho Pána, jak si můžeme přečíst u sv. Lukáše: „Přišel do Nazaretu, kde vyrostl. Podle svého obyčeje vešel v sobotní den do synagogy a povstal, aby četl z písma“ (Lk 4,16). Podobně v žalmech: „Povstal Pinchas k vykonání soudu a pohroma se zastavila“ (Ž 106,30).

Potom položil Dominik své ruce pevně na sebe a držel je takto spojené před očima, plně do sebe ponořen; často je rozepínal ve výšce ramen, jak to činíval kněz při sloužení mše, a zdálo se, že přitom ušima pozorně naslouchá, jako by bylo od oltáře něco zvláštního slyšet.

Kdo ho viděl tak ponořeného, vzpřímeně stojícího a modlícího se, musel si jistě myslet, že vidí proroka, který prodlévá v hovoru s andělem či samotným Bohem. Jednou se zdálo, že mluví, potom zase, že naslouchá nebo potichu rozmýšlí, co mu právě bylo odhaleno. Na cestách se často tajně vzdaloval, aby našel čas na modlitbu, a byl jí okamžitě tak zaujat, jako by byl celým srdcem v nebi. Kdybychom ho mohli slyšet mluvit, vydal by jeho konejšivý hlas v hlubokém pohnutí mnohá z těch nádherných slov, většinou z jádra Písma svatého, jakoby právě darovaných z pramenů Spasitelových. Bratři byli hluboce dojatai, když mohli zažít svého otce a mistra v takových chvílích modlitby, a pro věrné mezi nimi to byla nejlepší cesta, jak se naučit, co znamená uctivá a ustavičná modlitba: „Hle, jak oči služebníků k rukám svých pánů, jako oči služebnice k rukám své paní, tak vzhlížejí naše oči k Hospodinu, našemu Bohu, dokud se nad námi nesmiluje“ (Ž 123,2).

*převzato z knihy Dominika Duky Škola vnitřní modlitby,
vydané nakl. Petrov v Brně r. 1991*

(Vatikán 3.2.2010) Svatý otec Benedikt XVI. se během svých středečních katechezí věnoval kromě jiných i dominikánským světcům.

Sv. Dominik Guzman

Drazí bratři a sestry,

Minulý týden jsem představil zářivou postavu Františka z Assisi a dnes bych rád promluvil o světci, který v téže době také zásadně přispěl k obnově církve své doby. Jde o sv. Dominika, zakladatele řádu Bratří kazatelů, známého také jako Bratři dominikáni.

Jeho nástupce ve vedení řádu, bl. Jordán Saský, podává dokonalejší obraz sv. Dominika v textu slavné modlitby: „Roznícen horlivostí pro Boha a nadpřirozeným nadšením, poněvadž tě k tomu pobádala tvoje bezmezná láska a mocný žár ducha, zasvětil jsi se cele slibem trvalé chudoby apoštolskému řádu a hlásání evangelia.“ Právě tento základní rys Dominikova svědectví je zdůrazněn: mluvil vždycky s Bohem a o Bohu. Láska k Pánu a k bližnímu, hledání slávy Boží a spásy duší, jdou v životě svatých vždycky pospolu.

Dominik se narodil ve Španělsku v Calerueze kolem roku 1170. Pocházel ze vznešené rodiny staré Kastilie a za podpory svého strýce-kněze studoval na slavné škole v Palencii. Ihned vyniknul svým zájmem o studium Písma svatého a svou láskou k chudým, a to až do té míry, že prodával knihy, které v jeho době představovaly velký majetek, aby z výtěžku pomáhal hladovějícím.

Byl vysvěcen na kněze a zvolen kanovníkem kapituly při katedrále své rodné diecéze Osma. Ačkoli toto jmenování pro něho mohlo být určitou prestiží jak v církvi, tak ve společnosti, nevykládal si ho jako osobní privilegium, ani jako počátek brilantní církevní kariéry, nýbrž jako službu, které je třeba se věnovat s oddaností a pokorou. Není snad právě toto pokušení ke kariéře a k moci, tím, před kterým nejsou imunní ani animátoři a ti, co jsou ve vedení církve? Připomněl jsem to před několika měsíci během biskupského svěcení: „Nehledáme moc, prestiž, vážnost pro sebe ... Víme, jak občanská společnost a nezřídka také církve strádá tím, že mnozí z těch, kterým byla svěřena odpovědnost, pracují sami pro sebe a ne pro společenství.“ (Homilie, 12. září 2009).

Biskup z Osmy, který se nazýval Diego, pravý a horlivý pastýř, si brzo povšimnul duchovních kvalit Dominika, a navázal s ním spolupráci. Společně se vydali na sever Evropy, aby tam plnili určitá diplomatická posláná, která jim svěřil král Kastilie. Dominik si na cestách povšimnul dvou obrovských výzev, před nimiž církev jeho doby stála: existence národů, které na severních hranicích evropského kontinentu dosud nebyly evangelizovány, a náboženského rozkolu, který oslaboval křesťanský život na jihu Francie, kde působením heretických uskupení narůstal zmatek a odstup od pravd víry. Misionářská činnost zaměřená na ty, kteří nepoznali světlo evangelia, a dílo opětovné evangelizace křesťanských komunit se tak staly apoštolským cílem, který si Dominik vytknul. Biskup Diego se spolu s Dominikem vydali na radu k Papeži, který požádal Dominika, aby se vydal kázat evangelium Albigenkým, heretickému uskupení, které zastávalo dualistické pojetí reality, to znamená dva stejně silné stvořitelské principy: Dobro a Zlo. Toto uskupení důsledně pohrdalo matérií, kterou považovalo za dílo zlého principu, odmítalo rovněž manželství, popíralo vtělení Krista, svátosti, v nichž se nás Pán „dotýká“ pomocí matérie, a vzkříšení těla. Albigenští ctíli chudý a strohý život - a v tomto smyslu šli také příkladem - a kritizovali bohatství kléru té doby. Dominik přijal s nadšením toto posláná, které uskutečňoval právě příkladem svého skromného a strohého života, hlásáním evangelia a veřejnými debatami. Tomuto posláná hlásat dobrou zvěst, věnoval zbytek svého života. Jeho duchovní synové pak uskutečnili také další sny svatého Dominika: misie ad gentes, tzn. u těch, kteří dosud Ježíše neznají, a misie u těch, kteří žili ve městech, zejména těch univerzitních, kde se objevovaly nové intelektuální proudy, které byly výzvou pro víru vzdělanců.

Tento velký světec nám připomíná, že v srdci církve musí stále planout misionářský oheň, který nepřetržitě nutí šířit zvěst evangelia, a tam, kde je to nutné, tak novou evangelizaci. Kristus je totiž tím nejcennějším dobrem, které muži i ženy každé doby mají právo poznat a milovat! A je útěšné vidět, jak také v dnešní církvi existují svatí – pastýři a věřící laici, členové starobylých řeholních řádů i nových církevních hnutí – kteří s radostí věnují svůj život tomuto nejvyššímu ideálu, totiž hlásání a dosvědčování evangelia!

K Dominikovi Guzmanovi se pak přidávají další muži, přitahovaní stejnou touhou. Postupně tak od první fundace v Toulouse vznikal řád Kazatelů. Dominik pak v plné poslušnosti pokynům papežů své doby – Inocence III. a Honoria III. – přijal řeholi sv. Augustina a přizpůsobil ji požadavkům apoštolského života, který jeho a jeho druhy vedl z místa na místo, aby tam hlásali evangelium, ale mohli se přitom vždy zase vracet do svých konventů, míst studia, modlitby a komunitního života. Dominik položil důraz na dvě hodnoty nezbytné pro úspěch evangelizačního poslání: komunitní život v chudobě a studium.

Dominik a bratři Kazatelé se prezentovali jako mendikanti, tzn. bez vlastnictví rozsáhlých pozemků, o něž by se museli starat. Tento prvek jim skýtal možnost věnovat se studiu a putovní kazatelské činnosti a pro lid byl konkrétním svědectvím. Interní vedení konventů a dominikánských provincií se utvářelo po vzoru kapitul, které volily svoje představené, kteří pak byli potvrzováni vyššími představenými. Byla to tedy organizace, která podněcovala bratrský život a odpovědnost všech členů komunity a vyžadovala silné osobní přesvědčení. Volba tohoto systému se zrodila právě z toho, že dominikáni jako kazatelé pravdy Boží, museli být důslední vzhledem k tomu, co hlásali. Pravda studovaná a sdílená v lásce společně s bratry je nejhlubším základem radosti. Blahoslavený Jordán Saský o svatém Dominikovi říká: „Přijímal každého člověka s velikou láskou a protože miloval všechny, milovali ho všichni. Bylo mu osobním zákonem radovat se spolu se šťastnými a plakat spolu s těmi, kteří plakali“ (Libellus de principii Ordinis Praedicatorum autore lordano de Saxonia, vyd. H.C.Scheeben, Monumenta Historica Sancti Patris Nostri Dominici, Romae, 1935).

Za druhé, Dominik odvážně přijal rozhodnutí vybavit své následovníky solidní teologickou formací a neváhal je proto posílat na tehdejší univerzity, třebaže nemálo církevních hodnostářů hledělo na tyto kulturní instituce s nedůvěrou. Stanovy Řádu kazatelů přikládají velký význam studiu jako přípravy k apoštolátu. Dominik si přál, aby se jeho Bratři pilně a zbožně věnovali studiu; studiu založenému na duši každého teologického vědění, totiž na Písmu svatém, a respektujícímu otázky, které klade rozum. Těm, kteří plní službu Slovu, rozvoj kultury ukládá, aby byli na různých úrovních dobře připravováni. Vybízím proto všechny, pastýře i

laiky, aby pěstovali tuto „kulturní dimenzi“ víry, aby krása křesťanské pravdy mohla být lépe chápána a víra mohla být opravdu živena, posilována a také hájena. V tomto Kněžském roce vybízím seminaristy a kněze, aby si vážili duchovní hodnoty studia. Kvalita kněžské služby závisí také na velkodušnosti, s níž se přistupuje ke studiu zjevených pravd.

Dominik, který chtěl založit řeholní Řád kazatelů-teologů, nám připomíná, že teologie má dimenzi duchovní a pastorační a obohacuje duši a život. Kněží, zasvěcené osoby a také všichni věřící mohou nalézt hlubokou „vnitřní radost“ v nazírání krás pravdy, která přichází od Boha, pravdy stále aktuální a stále živé. Motto Bratří Kazatelů – *contemplata aliis tradere* – nám pomáhá objevit pastorační touhu v kontemplativním studiu této pravdy za účelem předávat plody vlastní kontemplanace druhým.

Když Dominik roku 1221 zemřel v Bologni, městě, které si jej zvolilo za patrona, jeho dílo již dosahovalo značných úspěchů. Řád Kazatelů se za podpory Svatého stolce rozšířil v mnoha zemích Evropy ku prospěchu celé církve. Dominik byl kanonizován roku 1234 a on sám nám svojí svatostí ukazuje dva prostředky nezbytné k tomu, aby byla apoštolská činnost pronikavá. V první řadě je to mariánská zbožnost, kterou s citem pěstoval a kterou zanechal jako cenný odkaz svým duchovním synům, kteří mají velkou zásluhu na tom, že v průběhu dějin rozšířili v církvi modlitbu svatého růžence, jež je křesťanskému lidu tak drahá a tolik oplývá evangeliími hodnotami. Je to opravdová škola víry a zbožnosti. Za druhé, Dominik, který pečoval o několik ženských klášterů ve Francii a v Římě, také důsledně věřil v hodnotu přímluvné modlitby za úspěch apoštolské práce. Teprve v Ráji porozumíme s jakou účinností prosebná modlitba klauzurních sester doprovází apoštolskou činnost! Každé z nich věnuji svou vděčnou a vřelou vzpomínku.

Drazí bratři a sestry, život Dominika Guzmana ať v nás všech podnítl horlivost pro modlitbu a odvahu žít víru v hluboké lásce k Ježíši Kristu. Prosme, aby Bůh na jeho přímluvu stále obohacoval církev autentickými kazateli evangelia.

text katecheze Benedikta XVI.

při generální audienci v aule Pavla VI.

přeložil Milan Glaser

převzato z www.radiovaticana.cz

Prosby o modlitby

a) *obecné (převzato z OPuscula):*

... za magistra řádu

... za nového pražského arcibiskupa Mons. Dominika Duku OP

... za otce provinciála fr. Benedikta OP a bratry zastávající
provinční oficia

... za projekt přestavby pražského kláštera

... za letní misie v Litoměřicích

... za nová povolání pro všechny větve dominikánské rodiny

... za naše bratry a sestry, kteří kdekoli na světě trpí kvůli výkonu své
služby

... za apoštolské působení v médiích, především na internetu

... za projekt křesťanského knihkupectví OLIVA

... za nemocné členy, příbuzné a přátele dominikánské rodiny

... za naše bratry a sestry působící ve školství

... za naše bratry studenty ve Francii

... za znojenské mnišky, které hledají nový příbytek

... za naše nové bratry a sestry z laického sdružení v Polici nad Metují

... za farnost v Praze na Zlíchově

... za rozvoj teologie a křesťanské filosofie na Teologické fakultě
v Českých Budějovicích

... za Postupovy v jejich těžké životní situaci

... za bratra Jana Pavla z LSSD, který je vážně nemocen

b) *speciální (MS Plzeň):*

... za našeho otce biskupa Františka

... za naši diecézi

... za hledající (*úmysl o. biskupa na květen*)

... za naše zemřelé členy známé i neznámé

... za naše nemocné členy

... za naše členy, kteří se nemohou dostavovat na společná setkání

... za naše členy, kteří s naším MS nejsou v kontaktu

... za naše představené a za Boží pomoc pro všechna důležitá
rozhodnutí

... za našeho řádového asistenta otce Prokopa

... za farnost v Dobřanech

... za bratry v plzeňském konventu

... za farnost u Panny Marie Růžencové v Plzni

... za farnosti všech našich bratří a sester

Přejeme hojnost Božího požehnání:

Narozeniny

Tomáš Mička	13.5.1933
Zdislava Tvrdíková	13.5.1921
Terezie Šašková	17.5.1927
† Otomar Vojtěch Hana	29.5.1927

Časné sliby

Zdislava Švarcová	29.5.1995
† Růžena Jana Krausová	29.5.1995

Svátek

Judita Šmolíková	5.5.
Vincenc (z Ferrary) Horáček	5.5.
† Věra Kolumba (z Rieti) Mrázová	20.5.
Zdislava Hlaváčová	30.5.
Zdislava Prošková	30.5.
Zdislava Švarcová	30.5.
Zdislava Tvrdíková	30.5.

☺ **ZPRÁVY** ☹

Pohřeb sr. Josefy bude ve středu 5. května ve 12 hodin v katedrále sv. Bartoloměje.

Příští schůzka MS bude 1. června od 16 hod.

DOPISY - informační měsíčník laiků O.P. Vydává Laické sdružení sv. Dominika - Místní sdružení Panny Marie Růžencové, Jiráskovo nám. 30, 301 54 Plzeň; <http://pmr.op.cz>; e-mail: j.horacek@centrum.cz.

Pouze pro vnitřní potřebu. Neprodejně. Odpovědný redaktor Jan Vincenc Horáček.

Příspěvky zasílejte na výše uvedené adresy. Redaktor si vyhrazuje právo příspěvky upravovat a krátit.